

ИНСТИТУТ ЗА СРПСКОХРВАТСКИ ЈЕЗИК

ЈУЖНОСЛОВЕНСКИ ФИЛОЛОГ

XXXVII

Уређивачки одбор:

др *Даринка Горџан-Премк*, др *Ирена Грицкаџић*, др *Милка Ивић*, др *Павле Ивић*,
др *Радослав Кайичић*, др *Блаже Конески*, др *Тине Лоџар*, др *Александар Младеновић*,
др *Асим Пецо*, др *Мийаџ Пешикан*, др *Живојин Сјанојчић*, др *Драго Ђујић*

Главни уредник:

МИЛКА ИВИЋ

БЕОГРАД
1981

О ХИПОКОРИСТИЦИМА НА -И У МЕТОХИЈСКОМ (ПЕЋКОМ) ПОДГОРУ

Потребно је, пре него што се пређе на излагање материје, рећи да се у овом раду говори о хипокористцима типа *Мики*, *Зоки* и сл. код становништва Метохијског Подгора¹ чији је матерњи језик српскохрватски. Реч је, наиме, о Србима староседеоцима², новијим досељеницима православно вероисповести³, углавном из Црне Горе, и „Бошњацима“⁴. Рад је настао на основу грађе коју сам од 1976. до 1978. године сакупио у оквиру програма Српске академије наука и уметности.⁵

Иако ће овде бити говора само о једној појави — о хипокористцима поменутог типа⁶, није сувишно поменути нека уопштена запажања о антропономији Подгора. Чињеница је, пре свега, да код православног живља основу антропономског фонда чине српска народна имена, али није мали број ни оних која су у наш језик ушла преко хришћанства. Присутне су, истовремено, и неке преведенице, док у последње време, стицајем различитих околности, у овај фонд све више продиру имена

¹ Под овим именом подразумева се подручје у северном делу Метохије, од Пећи на западу до села Рудника на истоку, које се простире испод Жљеба и Мокре горе према нижем делу котлинске равни, углавном до пута Пећ—Косовска Митровица.

² Србима староседеоцима називам оне породице које у Метохији живе „одвајкада“, или су се у ове крајеве доселиле до балканских ратова, а новијим досељеницима оне које су у Метохију дошле после балканских ратова.

³ За ономастичка испитивања битна је, наравно, вероисповедна традиција, која у највећој мери одређује фонд имена, а не активно верништво — те у том смислу треба разумети и моје податке о вероисповедној припадности.

⁴ Овако у овим крајевима називају становништво муслиманске вероисповести које се доселило, углавном, из Полимља и то после другог светског рата, осим незнатног броја породица које су у ове крајеве дошле између 1878. и 1944. године.

⁵ У поменутом периоду сакупио сам комплетну ономастичку грађу код становништва Метохијског Подгора (материјал није сакупљан једино у Пећи и Витомирици, великом селу уз овај град) чији је матерњи језик српскохрватски. Део те грађе већ сам објавио — уп. *Ономастичка источної дела Метохијској (Пећкој) Подгору*, Ономастолошки прилози, књ. I, Београд (Српска академија наука и уметности, Одељење језика и књижевности, Одбор за ономастику), 1979, 237—380 + карта Метохијског Подгора. Остатак, који се чува у Одбору за ономастику Српске академије наука и уметности, биће објављен у другој и трећој књизи исте публикације.

⁶ Овим радом, наравно, нису обухваћени придевски облици (*Добри*, *Драји*, *Жуји*, *Црни* и сл.) у функцији хипокористика и надимака.

из разних језика. Забележено је, поменимо и то, и неколико особа с именима оријенталног порекла, која се овде дају или као заштитна или, једноставно, због изгубљене верске обојености дате лексеме.

Мотиви давања имена су, као и другде у народу, различити. Свако име има своју „историју” и свакако би било интересантно изложити све оно што се у вези с овим може чути на терену. То је, међутим, неисцрпна тема па ћемо се овде задовољити излагањем само неких запажања.

У овом крају, пре свега, име најчешће даје кум, али углавном у договору с родитељима и ближњом родбином новорођенчета. Дете ће најчешће добити оно име које се, једноставно, некоме од њих допадне. То су већином она имена, домаћа или страног порекла, која су популарна и у другим нашим крајевима.

Нису ретки ни случајеви да дете добије име неког истакнутијег (обично преминулог) претка, најчешће дедино или прадедино (за женска имена је то ређе). Стричево име може се дати једино после његове смрти, а теткино и за њезица живота. Очево име се у овој средини не даје. Мајчино име, међутим, даје се „од невоље”. Ова појава није ретка и забележена је у доста породица у којима су се родиле три или више девојчица једна за другом. Давање мајчиног имена везано је за веровање да ће се после рађати мушка деца. Но, из истих разлога, тј. са жељом да се „стане” с рађањем женске деце (или да се каже да је девојчица „доста”) и почну рађати мушка, чешће се дају имена као *Сћана*, *Сћанија*, *Сћаница*, *Сћанка*, *Сћаномирка*, *Досћана* и сл. Оваква имена дају се често, из истих разлога, и другој девојчици у породици, а понекад и првој. Због тога у овој средини има породица у којима се ова имена нижу све дотле док их не прекине мушко или мајчино име (уколико и мајци није име нпр. Достана или Станка). Захваљујући овој појави, у Подгору је неупоредиво више женских него мушких имена на *Сћан*-; женска су и далеко фреквентнија, а нека чак и веома честа.

Понекад се испољава паралелизам (иста [основа] имена брата и сестре, нпр. *Рајко* — *Рајка*, *Ранко* — *Ранка*, *Душан* — *Душанка*, *Звездан* — *Звезданка*, *Сћојан* — *Сћојанка* и сл.

Као и у другим нашим крајевима, није редак случај да дете добије име свеца на чији се дан радило. (Ово се, пре свега, односи на најпознатије празнике.) Ево, нпр., неколико таквих имена: *Ђорђе*, *Јован*, *Лука*, *Петар*, *Ранђел* и сл.

Треба поменути и давање имена по личностима из националне историје. Навешћемо, примера ради, да су неке кумове и родитеље инспирисали цар Душан, Милош Обилић, царица Милица, Ђорђе Петровић (Карађорђе) и друге личности. Нарочито је интересантан случај да се једно презиме из наше новије историје да за лично име: у Истоку је 1955. године један дечак добио име *Принцип* (млађи брат му се зове *Гаврило*). Додајмо овде да је у Подгору презиме, овај пут једног државника, још једном послужило за лично име: у Ђураковцу је 1968. године једном дечаку дато име *Косићин*.

Инспирације код давања имена, као што је већ речено, могу бити веома разноврсне. Тако је, нпр., једном дечаку у Добруши дато име

Блаујин да би се имена браће завршавала на -ин (браћа му се зову *Милујин* и *Драујин*), а једном у Ђураковцу *Сањин* (1973) да би му име почињало истим словом као и старијој сестри (*Слађана*) и двојици старије браће (*Слава* и *Срђан*). У Црколезу се 1971. године, у пролеће, кад је листала гора, родио *Листијоран*. У истом селу је једној девојчици дато име *Лейјана*, наравно, са жељом да буде лепа. Напоменимо и то да је наш први послератни филм „Славица” учинио да име *Славица* у овом крају постане веома популарно, као и да је траг у антропонимији Метохијског Подгора оставила и популарна песма с краја педесетих година „Марина”. Ни лет прве жене у васиону није у овом крају остао непримећен (у Ђураковцу је 1964. године једна девојчица добила име *Валентијина*), као што ни популарност глумице Силване Мангано (а ни наше певачице Силване Арменулић) није прошла без трага (више девојчица у Подгору добило је име *Силвана*).⁷

Веома су занимљива и имена „Бошњака” у Подгору. Основу антропонимског фонда у овој средини чине имена оријенталног порекла, али се у новије време често јављају и тзв. неологизми, као и антропоними страног (несловенског и неоријенталног) порекла. Посебну пажњу заслужују словенска народна имена код „Бошњака”, од којих нека, свакако, у овој средини живе још од времена пре примања ислама. О именима код „Бошњака” није потребно овде опширније говорити, пошто сам о њима већ писао у два маха.⁸

Новију појаву у антропонимији Метохијског Подгора, и код становништва православне вероисповести и код „Бошњака”, свакако, представљају хипокористици типа *Мики*, *Зоки* и сл.⁹ Њих, засад, из разумљивих разлога, чешће добијају мушке особе, али се њихов број брзо повећава и код жењске деце. Хипокористике овога типа дају, углавном, једно другоме деца, а ређе родитељи, који се, иначе, радије опредељују за „права” хипокористичка образовања (нпр. *Миша*||*Мишо*, *Раде*; *Зора*, *Рада* и сл.). У говору младих, међутим, далеко је „отменије” звати се *Мики* него *Мика* или *Миша*, *Жики* него *Жика*, па чак и *Љики* него *Љиља*.

Иако се не може са сигурношћу рећи откад се ови облици јављају у Подгору, зна се да овде не постоји ниједна старија особа с оваквим хипокористиком. Јасно је и порекло ових облика: унети су у наш језик, разним путевима, из енглеског језика, а касније своје место нашли и у Метохијском Подгору. Њих је, свакако, у односу на друге типове хипокористика мало, али, ипак, и својим бројем и (неки) фреквенцијом за-

⁷ Потврде за све о чему је досад било речи могу се наћи у мом поменутом раду, као и у мојој грађи која се чува у Српској академији наука и уметности.

⁸ В. Прећлед *антиројонимских ишиова код „Бошњака” у Метохијском (Пећком) Подгору*, Јужнословенски филолог, књ. XXXVI, Београд, 1980, 113—119, и *О антиројонимима изведеним од назива за боје код „Бошњака” у Метохијском (Пећком) Подгору*, Јужнословенски филолог, књ. XXXV, Београд, 1979, 177—188.

⁹ Ови хипокористици увек имају краткосилазни акценат на првом слогу. Други слог је у говору Срба староседелаца увек кратак, док се у говору осталих, углавном, изговара с дужином.

служују да буду забележени.¹⁰ Даћемо их азбучним редом, и то прво оне који се јављају код становништва православне вероисповести, а затим оне који су записани код „Бошњака”. У загради се увек даје име особе о чијем је хипокористику реч, име села у којем та особа живи, као и број особа с тим именом, ако их је у једном селу више. Посебно се дају, ради бољег прегледа, хипокористици мушких а посебно женских особа, иако би се разлика видела на основу имена.

I. Хипокористици код православног становништва

а) Облици у функцији мушких хипокористика

Биби (*Велибор*, Исток)
Боби (*Небојша*, Исток; *Ранко*, Ђураковац)
Боји (*Бојдан*, Љевоша; *Бојић*, Ђураковац)
Боки (*Божидар*, Црни Врх; *Бојан*, Исток)
Буци (*Сјанимир*, Исток)
Ваки (*Владо*, Бања)¹¹
Види (*Вилко*, Исток)
Вики (*Славиша*, Ђураковац)
Воки (*Војкан*, Бања Р.)
Вуџки (*Вукосав*, Сига)
Гаји (*Гаврило*, Исток; *Драјан*, Суво Грло¹², Бања; *Драјослав*, Рудник, Драгољевац)
Гоји (*Горан*, Ђураковац, Бања, Исток; *Горољуб*, Исток)
Гоки (*Горан*, Г. Суво Грло, Рудник, Драгољевац; *Гордан*, Г. Суво Грло)
Гоћи (*Гојко*, Исток)
Гоци (*Горан*, Љубовица)
Даји (*Миодрај*, Суви Лукавац)
Даки (*Далибор*, Прекале; *Здравко*, Ковраге)
Деки (*Дејан*, Ковраге; *Десимир*, Љевоша)
Диди (*Саша*, Љевоша)
Дуки (*Душко*, Љевоша; *Радуле*, Драгољевац)
Беки (*Жељко*, Љевоша)
Жаки (*Жарко*, Исток, Ђураковац)
Жики (*Живорад*, Драгољевац)

¹⁰ Ово потврђује моја поменута грађа.

¹¹ Име *Бања* носе два села у Метохијском Подгору. Једно се налази на територији источке општине, око дванаест километара североисточно од Пећи (у овом раду: Бања), а друго на територији србичке општине, код села Рудника, четрдесетак километара североисточно од Пећи (у даљем тексту: Бања Р.).

¹² Име *Суво Грло* носе два села у Метохијском Подгору. Дели их речица Кујавча. Једно припада источкој општини (у народу познато и као *Шайиће* — у овом раду: Суво Грло), а друго србичкој (у народу познато и као *Горње Суво Грло* — у даљем тексту: Г. Суво Грло).

- Зоки* (*Звонко*, Исток, Драгољевац; *Зоран*, Љевоша, Добруша, четири пута, Србобран, два пута, Љубово, Брестовик, Црни Врх, Бураковац, пет пута, Ново Село, Бело Поље, Драгољевац, пет пута, Верих, Суви Лукавац, Исток, једанаест пута, Г. Суво Грло, Укча, Ракош)
- Секи* (*Звездан*||*Свездан*, Исток)
- Сони* (*Звонко*||*Свонко*, Љевоша)
- Ији* (*Ијор*, Исток, Бураковац)
- Лаџи* (*Драјан*, Исток)¹³
- Љаки* (*Ранко*, Суви Лукавац)
- Маки* (*Марко*, Драгољевац)
- Маџи* (*Срђан*, Љевоша)
- Мии*¹⁴ (Исток; *Миодрај*, Исток, Ковраге, Томанце)
- Мики* (*Гмишар*, Србобран; *Драјомир*, Бураковац, Мужевине; *Маринко*, Исток; *Марко*, Исток; *Миладин*, Исток; *Милан*, Ковраге, Брестовик, Бегов Лукавац, Суви Лукавац, Љевоша; *Миливоје*, Исток; *Милован*, Исток, Бегов Лукавац; *Милорад*, Томанце, два пута, Исток, Драгољевац, Љубово; *Милосад*, Исток, Суви Лукавац, Прекале, Бураковац; *Мишо*, Добруша; *Милун*, Бања Р., Исток; *Милушин*, Добруша; *Миљко*, Драгољевац; *Миодрај*, Исток, Брестовик, Бураковац; *Миомир*, Љевоша, Верих, Љубовица, Бураковац; *Мирко*, Бања, Србобран; *Мирољуб*, Суви Лукавац; *Мирослав*, Дубрава, Љевоша; *Младен*, Бело Поље; *Свейислав*, Драгољевац)
- Миски* (*Милисав*, Рудник)
- Моми* (*Момчило*, Бураковац)
- Наки* (*Драјан*, Брестовик; *Милисав*, Исток)
- Нани* (*Сањин*, Бураковац)
- Неји* (*Нејослав*, Жаково)
- Ноки* (*Новица*, Исток)
- Оли* (*Оливер*, Исток)
- Пики* (*Драјослав*, Брестовик)¹⁵
- Таки* (*Сирахиња*, Бураковац)
- Туки* (*Вукмир*, Суви Лукавац)
- Ђаки* (*Часлав*, Мужевине)
- Цаки* (*Сјанко*, Брестовик)
- Цани* (*Небојша*, Црни Врх)
- Циџи* (*Прициј*, Исток)
- Цици* (*Ненад*, Исток)
- Џуби* (*Љубомир*, Љевоша)

¹³ Овај облик направљен је од презимена *Лацмановић*.

¹⁴ Један дечак у Истоку, рођен 1965. године, носи „право” име *Мии*, док се у осталим случајевима, као што се види, исти лик употребљава у функцији хипокористика од имена *Миодрај*. Ово је, иначе, једино „право” име из ове морфолошке категорије у Метохијском Подгору, док су сви остали облици хипокористички или надимци.

¹⁵ Надимак је направљен према презимену *Пикасо*, а носи га дечак који лепо црта.

б) Облици у функцији женских хипокористика

Веки (*Весна*, Драгољевац, Ковраге, Прекале)
Вики (*Виолеја*, Бело Поље, Бураковац)
Гоји (*Гордана*, Исток)
Зоки (*Зорица*, Прекале, Љубово, Добруша, Томанце)
Сири (*Горица*, Љевоша)
Јоки (*Јордана*, Прекале)
Леки (*Александра*, Бураковац)
Љики (*Љиљана*, Дубрава)
Мики (*Емилија*, Ковраге; *Јефџимија*, Исток; *Миланка*, Прекале;
Милена, Томанце; *Милијана*, Љубово; *Миљка*, Прекале)
Мими (*Миланка*, Бураковац)
Моки (*Момира*, Брестовик)
Моми (*Момирка*, Верић)
Наки (*Нада*, Ново Село)
Наџки (*Нада*, Каличане)
Ники (*Сјанка*, Бураковац)
Оји (*Оља*, Црколез)
Саки (*Својана*, Бураковац)
Сузи (*Сузана*, Доњи Исток, Бања, Србобран)
Таки (*Тамара*, Бураковац)
Ћаки (*Свейлана*, Суви Лукавац)
Цаки (*Лидија*, Бураковац)
Џики (*Сјанка*, Љубовица)
Џуки (*Косовка*, Рудник)
Шики (*Миланка*, Рудник)¹⁶

II. Хипокористици код „Бошњака”

а) Облици у функцији мушких хипокористика

Баји (*Бајро*, Радавац)
Еки (*Емин*, Добруша)
Зуки (*Зуфер*, Бањица; *Зухдо*, Добруша)
Мики (*Мирсад*, Бураковац, Добруша, два пута, Сига, Брестовик;
Мисин, Бањица; *Сенад*, Бураковац)
Паки (*Пајазий*, Верић)
Рики (*Рифај*, Добруша)
Руки (*Руждија*, Добруша)
Секи (*Селман*, Добруша; *Селмо*, Бања)
Хаки (*Хајро*, Добруша)
Џеки (*Џеад*, Бањица; *Џемаил*, Добруша; *Џемал*, Добруша)
Џери (*Џимсо*, Добруша)
Џими (*Џемал*, Добруша)
Шеки (*Шемсо*, Добруша; *Шефћей*, Бањица)

¹⁶ Облик представља надимак, који носи „шиљава” (мршава) девојчица.

б) Облици у функцији женских хипокористика

Баки (*Бахија*, Добруша)
Еки (*Елвира*, Брестовик)
Зеки (*Зелиха*, Добруша)
Ики (*Илка*, Добруша)
Меки (*Мејрема*, Добруша)
Мики (*Нејма*, Добруша)
Секи (*Ерсида*, Добруша; *Семија*, Добруша)
Уки (*Улфеија*, Добруша)
Фики (*Фикреија*, Добруша)
Џеки (*Џемила*, Добруша)
Џони (*Шемса*, Ковраге)

Одмах треба истаћи да ниједан од облика из ових спискова не доносе ни Речник српскохрватског књижевног и народног језика Српске академије наука и уметности ни Рјечник хрватскога или српскога језика Југославенске академије знаности и умјетности. За форме забележене код „Бошњака” консултовао сам речник Исмета Смаиловића Муслиманска имена оријенталног поријекла у Босни и Херцеговини (Сарајево, 1977), али ниједну нисам нашао. Ова категорија хипокористика забележена је, међутим, у Речнику личних имена код Срба Милице Грковић (Београд, 1977), где, међу мушким именима, налазимо четири облика: *Боји* (с потврдама, поред осталих, и из краја који је тема овога рада), *Воки* (с једном потврдом из Београда), *Зоки* (с потврдом из Вечерњих новости из 1973. године) и *Мики* (с великим бројем потврда из разних крајева, а такође и из краја о којем се у овом раду говори).

Ако погледамо спискове ових хипокористика (међу којима, свакако, има и надимака), видећемо да је код мушких особа становништва православне вероисповести записано четрдесет девет, а код женских двадесет четири. Ради се, међутим, о укупно шездесет четири лика, пошто се девет форми (*Вики*, *Гоји*, *Зоки*, *Мики*, *Моми*, *Наки*, *Таки*, *Ђаки* и *Џаки*) јавља у улози и мушких и женских хипокористика.

Код мушких особа у средини становништва муслиманске вероисповести записано је тринаест, а код женских једанаест облика. Овде се четири форме (*Еки*, *Мики*, *Секи* и *Џеки*) јављају и као мушки и као женски хипокористички, што значи да се ради о укупно двадесет ликова.¹⁷

Интересантно је да само један лик (*Мики*) налазимо и код становништва православне вероисповести и код „Бошњака”, и то у функцији и мушких и женских хипокористика, док остали облици егзистирају само у једној или другој средини. Овако различити инвентари ових хипокористика резултат су, углавном, различитих антропонимских фондова двеју испитиваних средина.

¹⁷ Ликови о којима говорим свакако су резултат новијег утицаја, а не евентуално наслон на скраћене варијанте муслиманских имена типа *Авди*- уместо *Авдија*, *Али*- уместо *Алија*, *Дели*- уместо *Делија*, *Фазли*- уместо *Фазлија* и сл., којима, вероватно, припада и име *Баки* у Андрићевој Травничкој хроници (Београд, Просвета, 1962, 215, 217—219).

Треба посебно истаћи да је облик *Мики* најфреквентнији, што је и нормално кад се, с једне стране, има у виду да је Мики Маус, захваљујући телевизији и стриповима, постао омиљени јунак малишана, и, с друге, да бројна имена у нашем језику почињу са *Ми-* или ова два гласа садрже унутар свог фонетизма. Овај лик, поменимо и то, могуће је добити и као хипокористик од надимка по боји *Мрки*, који, истина, у Подгору није забележен.¹⁸ Ова хипокористичка форма је у Подгору, иначе, толико популарна да је постала општа именица у шaljивом обраћању младића непознатој девојци.

Изложени облици најчешће су грађени од имена особа на које се односе, а само мањи број представља хипокористике изведене од других имена или надимке. Њихова творба не представља посебан проблем, па о томе неће ни бити говора. Ове се форме, у принципу, могу градити од свих имена, али грађа ипак показује да се оне чешће изводе од појединих модерних антропонима, као што су *Зоран* и *Зорица* (*Зоки*), *Горан* (*Гоји* и *Гоки*), *Весна* (*Веки*), *Виолеџа* (*Вики*), *Сузана* (*Сузи*) и сл.

Треба нешто рећи и о деклинацији ових облика. О њој, колико је мени познато, није посебно писано.¹⁹ Јасно је, међутим, да се ове форме у књижевном језику деклинирају као именице страног порекла, о чијој промени Милка Ивић, између осталог, каже: „Од пет фонемских вредности које сачињавају вокалски систем српскохрватског језика две су, дакле, искључене из позиције наставачке фонеме номинатива сингулара: у и и. Према томе, јасно је да свака страна именица која уђе у изражајни инвентар нашег језика, уколико задржи у ном. синг. завршетак -у или -и, носи у свим осталим парадигматским облицима тај завршетак као део основе, тј. улази у категорију оних наших именица којима је номинативни наставак -џ: *инџереју/инџерејуа*, *џири/џирија* и сл.”²⁰ Значи, према књижевнојезичкој норми биће *Мики*, *Мики-ја*, *Мики-ју* итд. У Подгору, међутим, ситуација је шаролика. Пре свега, ови хипокористички су делимично право грађанства добили у говору младе генерације, која, иако не доследно, и прихвата њихову промену према норми књижевног језика. У говору старијих особа једино се може чути номинатив (и њему једнаки вокатив), и то углавном у функцији хипокористика мушке особе. У косим падежима, међутим, старији се (ако не знају „право” име дотичне особе) служе придевском променом (*Микоја*, *Микоме* итд.),

¹⁸ У овом крају уместо вокалног *р* у имену често долази *и* у хипокористичку (поменимо, нпр., облике *Кџка* и *Кџко* у Брестовику, изведене од имена *Крџо*).

¹⁹ Овде, међутим, треба напоменути да постоји једна узгредна констатација Михаила Стевановића, дата у одељку о придевима, која гласи: „И у промени именица се, наиме, али само именица страног порекла облик са завршетком на -и допушта као основа; исп. *Хелсинки*, *Хелсинкија*, *Хелсинкију*; *Виши*, *Вишија*, *Вишију*; *Манџони*, *Манџонија*, *Манџонију*. А затим се од страних презимена (па и од наших надимака) ове врсте, од *Вињи*, *Кенеди*, *Маркони*, *Гарибалди*, *Мики*, *Тони*, *Тихи* и сл., у нашем језику праве придеви на -ев: *Вињијев*, *Кенедијев*, *Марконијев*, *Гарибалдијев*, *Тихијев*, *Микијев*, *Тонијев* итд.” (Уп. М. Стевановић, *Савремени српскохрватски језик*. (Грамајички системи и књижевнојезичка норма), I, друго издање, Београд, Научна књига, 1970, 266.)

²⁰ Уп. Милка Ивић, *Обележавање именичкој рода у српскохрватском књижевном језику*, Наш језик, н. с., књ. X/7—10, Београд, 1960, 194—195.

или уводе разне суплетивне облике. Тако се, према номинативу *Миџи*, могу чути разни облици у косим падежима: од *Миџоја*, од *Миџице*, од *Миџица*, *Миџоме*, *Миџици*, *Миџицу* итд. За женску особу старији ће већ у номинативу рећи, нпр., *Миџица* и на тај начин оспособити реч за деклинацију.

У закључку овога рада може се рећи да хипокористике типа *Миџи*, *Зоки* и сл., који се, иначе, чују и у свакодневном говору Београђана, млада генерација уноси и у средину о којој је досад било говора. Ово је, свакако, социолингвистички проблем, који долази с продором градске цивилизације и културе, а форме о којима је говорено творевина су нове генерације, која, између осталог, гледа телевизију и чита стрипове.

Није лако говорити о будућности ове антропонимијске категорије. Време ће показати да ли поменути хипокористици представљају моду која ће после извесног времена проћи или нови тип имена одмила која ће добити трајније место у нашем језику. Свакако, они постоје и није их наодмет забележити.

Београд

Светозар Стијовић

Резюме

Светозар Стијовић

ОБ ИМЕНАХ ЛАСКАТЕЛЬНЫХ НА -И В МЕТОХИЙСКОМ (ПЕЧСКОМ) ПОДГОРЕ

Автор исследует некоторые новые явления в антропонимии населения говорящего по сербскохорватски в Метохийском (Печском) Подгоре. После вводной части, в которой речь идет о том чем руководствуются крестный отец и мать и родители новорожденного при выборе имени, подробно разбираются имена ласкательные с окончанием на -и (тип *Миџи*, *Зоки* и т. п.), которые могут получить и мальчики и девочки. Этот новый тип имен ласкательных, попавший в наш язык из английского языка, отчасти вошел в обиход в молодом поколении, как у православных так и у мусульман, а более старое поколение пока что его не усвоило.